

křupal a sem tam jí zbloudilé vločky zalezly až dovnitř boty a nepříjemně zastudily. Než dorazila k prvním domkům, dostala chuť na horký čaj, který by v jejích útrokách zažehl plamen. Ve Vinterviku měli vyhlášenou čajovnu (vyhlášenou nejspíš proto, že byla široko daleko jediná) Lógr a list, kam se občas chodívala zašít. Potíž byla v tom, že majitelka podniku, madam Larsenová, od nich brala bylinky do svých směsí a občas na Hesper donášela. Nemyslela to zle, byla to zkrátka známá místní klepna, ale Hesper si musela dávat pozor, co před ní říká a s kým do jejího podniku chodí.

Dny byly před zimním slunovratem krátké, a než prošla městem, setmělo se, ačkoli bylo teprve odpoledne. Tma jí vyhovovala, zvykla si na ni – ostatně většinou žila v noci a přes den spala. Trvalo dlouhá léta, než pochopila, že obyčejní smrtelníci to mají naopak. Teta Matylda z toho vinila její matku – tak dlouho ji vychovávala stranou od lidí, že začala být až moc podivínská. Vlastně jen díky tetě a jejímu přimlouvání mohla Hesper trávit víc času mimo jejich dům.

Jak se blížila k přístavu, do nosu ji udeřil slaný mořský vzduch a rybina. Někdo by to nazval zápachem, ale jí moře vyvolávalo příjemné napětí v břiše. Většina rybářů už byla dávno doma, posledních pár opozdílů drhlo paluby lodí a připravovalo síť a klece na další den. Nikdo si jí nevšímal.

Pak konečně uviděla loď, kterou hledala. Kotvila na samém konci přístavu. Srdce se jí divoce rozbušilo. Nohy se jí zrosolovatěly, a kdyby teď přišla vlna a smetla ji, proměnila by se okamžitě v mořskou pěnu a nechala se odnést někam daleko. Ta nervozita byla nová a nemohla si na ni zvyknout.

Způsoboval ji Ambrose Holm – příčina jejího upřímného štěstí i neštěstí. Stál k ní zády na palubě lodi a uklízel rybářskou síť. Jenom pohled na jeho zátylek jí vehnal ruměnec do tváře. Tiše sledovala, jak si odhrnuje rozčepýřené vlasy z čela. Představovala si, jak mu neposedný vlnitý pramen leze jako obvykle do očí a dráždí ho. Už tolikrát mu ho sama chtěla

z obličeje smést, jen aby se ho mohla dotknout, ale ještě nikdy nenašla dost kuráže. Hesper dál zasněně přemýšlela, jestli na sebe má upozornit jemným odkašláním, ale připadalo jí to trochu trapné. Jenže Ambrose se v tu chvíli otočil – jako by sám vycítil její přítomnost.

„Hexwoodová!“

Jako pokaždé se jeho pronikavě modré oči usmály rychleji než jeho rty. Zamával na ni a vyklonil se ven z lodi. Hesper neuniklo, že si pohodlně opřel ruce ve flanelové košili a na předloktí mu vystoupily žíly.

„Jdeš nahoru?“

Hesper zaváhala a rozhlédla se kolem. Ambrose pochopil.

„Táta je na trhu, neboj, nebude tě peskovat, že ženský na loď nepatří.“

„Fajn,“ souhlasila nakonec.

Vyhrnula si sukni, vylezla na ztrouchnivělé dřevěné molo a stoupla si na vratkou lávku. Neubránila se pohledu dolů na chladné moře, ve kterém plavaly kusy ledu. Plavat trochu uměla, ale dost možná by ji tíha mokrých šatů stáhla na dno dřív, než by se nadechla. Její zaváhání trvalo o vteřinu déle, než mělo. Do lodky narazila vlnka a lávka se zhoupla. Hesper ztratila rovnováhu. Naštěstí k ní Ambrose pohotově natáhl ruku a pomohl jí bezpečně na palubu. Jeho dotek ji na kůži páčil, ale zároveň nechtěla, aby ji ještě někdy pustil.

„V pohodě?“

„Samozřejmě.“

Hesper se pro vlastní dobro vyprostila z jeho sevření. Tváře jí hořely vzrušením. Rozhlédla se po lodi, aby mu nemusela zírat do očí.

„Jak šel rybolov?“

„Slušně, ale moře za zátokou pomalu zamrzá. Každý den je zima blíž a blíž. Mockrát už letos nevyjedeme.“

Ambrose se vrátil ke své práci. Pomáhal na lodi hlavně o víkendech, nebo občas po škole. Rybářem být nechtěl, ale